

opinió | JOSEP M. CORRAL, Tinent d'alcalde d'ICV a Santa Coloma

Cal un equilibri metropolità

● Si el 1987, quan la majoria absoluta de CiU va eliminar la Corporació Metropolitana, era una realitat la interrelació i interdependència entre les poblacions de la rodalia de Barcelona, avui és inqüestionable que la configuració de l'àrea metropolitana com a continu urbà té unes necessitats que cal solucionar i uns reptes de futur que cal abordar i als quals els actuals organismes metropolitans no donen una resposta efectiva.

La contraposició de Barcelona amb la resta de Catalunya (Barcelona no pot créixer tant i trencar l'equilibri de Catalunya), la supeditació dels municipis veïns als interessos del «cap i casal» (exportació de marginació) i la confrontació institucional són tres afirmacions i tres realitats que estan sobre la taula; amagar-les és irresponsable i instal·lar-s'hi porta a l'esterilitat. El que cal és superar-les col·locant el debat en una altre dimensió.

Barcelona contribueix de forma important a la projecció internacional de Catalunya pel paper que juga en els àmbits econòmic, turístic, intel·lectual, cultural i esportiu. Catalunya necessita Barcelona i la seva àrea metropolitana, de la mateixa manera que Barcelona necessita Catalunya.

Els problemes dels ciutadans de Santa Coloma de Gramenet, Badalona i el Prat són els mateixos que els de Barcelona i les solucions no poden ser diferents ni perjudicar unes ciutats sobre les altres. Sembla clar que tant la Generalitat com l'Ajuntament de Barcelona volen el millor per als catalans. En tots tres casos, no hem de plantejar contradicció, sinó col·laboració.

El debat, doncs, cal situar-lo en com cal articular l'àrea metropolitana per millorar la qualitat de vida dels seus habitants i alhora contribuir al desenvolupament de tot Catalunya. En aquest context, la posada en marxa d'un pla estratègic me-

ropolità és una bona notícia per dues raons: perquè per primera vegada és metropolità i compta amb la participació de les poblacions de l'àrea i perquè vol abordar solucions a tot el continu urbà —l'aeroport, la Fira, els transports, els tractaments dels residus i les universitats ens afecten a tots— dissenyant línies estratègiques de futur.

Sent important això, no és suficient. De manera consensuada, també cal canviar les lleis d'ordenació territorial i crear unes noves institucions metropolitanes que no mirin enrere sinó cap al futur, que no creïn un altre àmbit d'administració sinó que les simplifiquin, eliminant-ne algunes d'existents (Consell Comarcal, per exemple) i redefinint-ne el paper d'altres (Diputació).

Calen unes noves institucions metropolitanes que apliquin plans de futur, planifiquin la creació d'infraestructures, coordinin els serveis, cohesionin socialment la població i vertebrin i reequilibrin el territori.

Si considerem que aconseguir amb consens el pla estratègic metropolità i unes noves institucions metropolitanes és l'objectiu de futur, sembla clar que cal descartar propostes d'agregació de ciutats a Barcelona. La situació d'insuficiència financera que pateix la meua ciutat, Santa Coloma, la falta de sòl i d'una xarxa econòmica competitiva no es podran solucionar sent un districte de Barcelona, al contrari, poden empitjorar.

No cal una Barcelona més gran, sinó un àrea metropolitana més vertebrada i equilibrada. Una nova àrea que cal fer-la amb la complicitat i l'acord de tothom, també del govern de Catalunya, en què les ciutats i pobles de l'àrea participin des de la seva personalitat i identitat, aportant les seves realitats i experiències, vertebrant un territori amb diverses centralitats que, entre tots i totes, aconseguirem que sigui dels més pròspers d'Europa.